

KIPPENREN

LEGHORNS en
WATERVOGELS
bij JAC MAAS

DEEL 2

Siereenden en ganzen

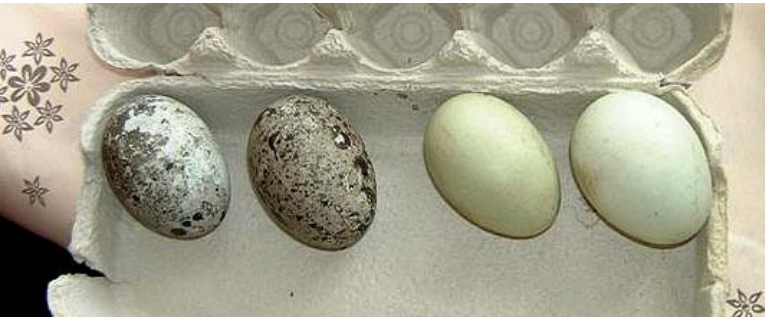
Van de Cayuga eenden zijn er ook noodgedwongen een aantal weggeven vanwege de 'ophokplicht'. Er zijn ongetwijfeld veel eenden 'losgelaten' zegt Jac. Hij ziet er nu overal in het wild; zaagbekken, nonnetjes, zomaar hier in het Spuikanaal. De Cayuga eend is de enige 'tamme' eend hier; een prachtige eend, speciaal op zo'n zonnige dag in mei, als alle zwarte veren een paarse en groene weerschijn hebben, zo mooi, je moet het gezien hebben om te geloven! Margriet haalt een paar eieren uit de keuken en laat me zien dat hun eerste eieren heel donkergroen met zwarte schijn en zwarte vlekken zijn, terwijl ze later 'gewoon' groenachtig gekleurd zijn. Deze eendeneieren kunnen in de broedmachine uitgebreed worden, maar Jac vindt dat lastig; er moet na uitkomen een waterbak bij en het wordt dan al gauw een erge troep. Je kan ze ook wel de eerste dag op natte handdoeken houden; hoe dan ook, ze moeten water hebben om hun

vetklieren op gang te krijgen. Bij natuurbroed worden ze vet van de veren van hun moeder.

De Cayuga's hebben hier een eigen territorium met een eigen waterbassin.

Rechts:
Cayuga eenden

Links: Eieren van de Cayuga eend

In een andere hoek van de tuin vinden we een paartje Bergeenden (*Tadorna tadorna*). Deze dieren zitten qua formaat en gedrag een beetje tussen

eenden en ganzen in, volgens Margriet. Ze hebben een brede, roodbruine band over borst en rug en een glanzende zwartgroene Hals en kop. Verder is de vogel wit met een donkere middenstreep over de buik en een brede, zwarte vleugelrand.

Links: Koppel bergeenden

Onder: Jonge berg-eenden van vorig jaar

De afgelopen paar dagen zijn de snavels bloedrood geworden, een schitterend gezicht! Dat betekent dat ze nu wel snel zullen gaan leggen en broeden, zegt Margriet. In het broedseizoen kunnen ze erg agressief zijn tegen andere soorten watervogels, dus ze hebben hier een

eigen bassin en hun nest is een pijp die schuin in de grond staat. In de natuur broeden deze eenden meestal in konijnenholen. Hun nakomelingen van vorig jaar kunnen nog rustig als groep gehouden worden.

Links: Koppel Brandganzen

Er is ook een vijver voor de Kolganzen en Brandganzen; die lopen bij elkaar. De Brandgans (*Branta leucopsis*) is een kleine ganzensoort. Ze hebben een wit

gezicht, een opvallende donkere vlek die loopt van de ogen tot de snavel, een zwarte hals en borst en een grijs lijf. Er loopt ook een aantal Brandganzen te grazen in het grasland naast het huis.

Kolganzen (foto links) (*Anser albifrons*) zijn middelgrote ganzen,

herkenbaar aan de witte "kol" boven de snavel en de donkere, horizontale strepen over de borst.

Dan zijn er nog een aantal grauwe gansjes (*Anser anser*), (foto rechts) die ze als moederloze kuikens gekregen hebben en die ze met alle zorg en moeite aan het opfokken zijn.

De eenden krijgen eendenkorrel, in de zomer ook wel 'floating'(drijvende) korrel. Ze eten nu gras en korrels. In de winter krijgen ze witlof, boerenkool en dergelijke. Alle eenden en ganzen moeten groenvoer hebben. De Cayuga eenden krijgen buiten hun korrelvoer en tarwekorrels ook wel af en toe brood erbij.

Jac en Margriet over hun hobby

Jac en Margriet zijn een bijzonder paar en voor zover ik dat kan beoordelen ook bijzonder goed aan elkaar gewaagd! Ze trouwden in 1967 en verhuisden zo'n vijf jaar later naar het huidige adres op het Calfven. Niet alleen buiten bij de dieren, maar ook binnenshuis kan je wel een paar uur zoet zijn voordat je alle snuisterijen, ereprijzen, schilderijen, alles met betrekking tot pluimvee, hebt bekeken!

Links: Een van de vitrines met pluimvee-beeldjes

Beiden zijn heel druk met 'de hobby'; zo'n 25 jaar geleden richtten ze de Eerste Wouwse Sportfokkers Vereniging op, de EWSV De Eendracht, waar Jac nog altijd voorzitter is en Margriet o.a. het

clubblad verzorgt. Dat is eigenlijk 'heel hun leven' zoals ze dat zelf zeggen. De vereniging heeft inmiddels 130 leden. Ze nemen bij veel zaken het voortouw en zijn zeer actief en enthousiast, ook bij de organisatie van hun 'Plantageshow'. Margriet is daarnaast ook nog pluimvee- en watervogelkeurmeester.

In 2005 werd Jac gehuldigd voor zijn gewaardeerde werkzaamheden (25 jaar voorzitter van de vereniging) met de erespeld van de NHDB (de Nederlandse Bond voor Hoender-, Dwerghoender-, Sier –en Watervogelfokkers)

Tentoonstellen

Vroeger gingen ze met hun dieren naar tentoonstellingen door het hele land, maar dat is nu een stuk minder. Als de Leghorns naar de show gaan, worden ze door Jac geconditioneerd, ofwel, de poten worden schoongeborsteld met een tandenborstel met Dubro citroen, omdat dat het beste resultaat geeft, volgens hem worden ze daarvan mooier geel. Vervolgens worden de kammen schoongemaakt met een puntje van een natte handdoek en ingewreven met 'kammenglans' van Klaus. Jac richt zich

overigens vooral op de fok van mooie hennen. Als hij wint, is dat met een hen, nooit met een haan.

Eenden en ganzen die goed gehuisvest zijn, gezond zijn en in goede conditie, zullen altijd ook 'schoon' genoeg zijn om naar de show te gaan. Soms wordt een enkel veertje bijgewerkt en de snavel ingevet met wat olie.

Ze hebben in de loop der jaren vele ereprijzen gewonnen en bewaren aan vele shows plezierige herinneringen.

Te moeilijk om een uitschieter te noemen, al was het bijvoorbeeld in 1982 wel een grote eer om Algemeen Kampioen van de Lichtstadshow te worden.

Rechts: Houten bord met gebrandschilderde Leghorns

Tot slot

Wat kan de tijd omvliegen als je zo ontspannen en gezellig kan praten over onze mooie hobby! En toen we uiteindelijk afscheid hadden genomen, had ik het idee dat ik nog lang niet alles had gehoord of gezien, maar wij doen ons best om u hier een impressie geven van hun goed verzorgde, prachtige collectie dieren. Met onze dank aan deze twee sympathieke mensen.

Links: Pentekening gemaakt door Margriet Maas in 1992

Copyright © 2006 Aviculture-Europe. All rights reserved by VBC

